

László Zsolt

Bárcsak itt lennél...

József Attila emlékére

Egy tányér leves a
 sarokba tolt asztalon
 és a napsütötte párkányon
 felejtett pohár víz...
 A gangról muskátlik tarka szinesője
 permetez ablakunkra árnyékot
 Belülről öltöztet a rettenet
 Lapulunk megint bérleménnyé minősült vackainkban
 dohot lihegő téglák között –
 Bárcsak itt lennél...
 A dögbé szurkált pálcikák
 mellett csak a savós bűz szivárog
 és rendünk pókhálóit alamuszi
 kegyencek söprik szét
 Ha itt lennél
 a modern mocsok gúláiban
 szervesülhetne újra a tiszta téboly –
 Meglopnak és sarcolnak napról-napra
 akárcsak Téged
 az országló tahó vitézek
 akik az igent is nemmel mérik
 és az akasztott lator földuzzadt máját
 kidekázva porcióznák étékül –
 Szirup a flaszteron
 és mályva a kiegészített földön
 ahol nem jut egy darabka
 az ereklyés zászlónak
 és a szentséges búza halmai
 torlaszokat emelnek
 Ezen a földön
 ebben a kicsik tégelyében
 ahol a testek kohója
 már csak salakot éget
 Itt dadoghatnál hatalmasan közöttünk megint
 hogy a lépték ismét az egyetlen
 maga az egyetemes legyen –
 Bárcsak itt lennél...
 Egy tányér leves a
 sarokba tolt asztalon
 és a napsütötte párkányon
 felejtett pohár víz...
 Alakba szab az önvédelem
 A semmi mégis fáj nagyon –